

Arrest

nr. 313 433 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RUBENS
Parklaan 126/1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat E. RUBENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij komt op 11 augustus 2024 het Rijk binnen.

Op 13 augustus 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in

Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat de verzoekende partij op 20 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije.

Op 23 augustus 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Bulgaarse autoriteiten om de verzoekende partij op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

De Bulgaarse autoriteiten stemmen op 29 augustus 2024 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

Op 10 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een enig middel voert de verzoekende partij aan dat ze uitdrukkelijk protest geuit heeft tegen een terugname door Bulgarije. Ze wijst er voorts op dat ze expliciet aangehaald heeft dat ze slachtoffer was van fysiek politiegeweld bij de grenscontrole. Ze werd er mishandeld en beroofd. Ook geeft ze aan dat deze verklaringen overeenstemmen met de informatie die terug te vinden is in het AIDA rapport Bulgarije update 2023. Voorts zet de verzoekende partij met verwijzing naar hetzelfde rapport dat het verzoekers van internationale bescherming moeilijkheden kunnen ondervinden om toegang te krijgen tot het opvangnetwerk, ook als ze tegen de weigeringsbeslissing beroep willen aantekenen. Aldus bestaat het risico dat ze op straat belanden zonder effectief rechtsmiddel. Bovendien krijgen reguliere asielzoekers voorrang op de Dublinterugkeerders waardoor de opvangcapaciteiten nog meer onder druk staan. De verzoekende partij betoogt met citaten uit het AIDA rapport Bulgarije update 2023 dat de opvangomstandigheden blijven verslechteren. De gebouwen brokkelen immers af, en de slechte riolerings- en sanitaire omstandigheden verhinderen significant verbeteringen in dit opzicht. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij ook zeer licht over de veiligheidssituatie in de opvangcentra.

Verder gaat de verzoekende partij ook in op de toegang tot asielprocedure. Volgens haar zijn er verschillende tekortkomingen. Met verwijzing naar het AIDA rapport Bulgarije update 2023 betoogt de verzoekende partij dat er in de praktijk geen toegang is tot een advocaat van de tweedelijnsbijstand tijdens de eerste fase van de procedure tot internationale bescherming. Volgens de verzoekende partij is de kwaliteit van het onderzoek naar een verzoek om internationale bescherming slecht. De verklaringen worden niet grondig onderzocht.

De verzoekende partij vervolgt dat verzoekers om internationale bescherming niet steeds toegang hebben tot de medische hulp die ze nodig hebben. Voor Dublinterugkeerders zou de situatie nog erger zijn, daar ze soms enkele maanden moeten wachten vooraleer ze tot het gezondheidssysteem toegelaten worden opdat zij basis gezondheidszorg kunnen ontvangen.

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij de gebruikte landeninformatie slechts selectief gelezen heeft en aldus onvoldoende rekening houdt met de grove tekortkomingen die Bulgarije vertoont in het nakomen van haar verplichtingen ten opzichte van asielzoekers.

2.2.2. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, §1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 20 juni 2024 werden geregistreerd in Bulgarije in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Daarom richtte de gemachtigde van de staatssecretaris op 23 augustus 2024 een verzoek aan de Bulgaarse autoriteiten om de verzoekende partij terug te nemen. De Bulgaarse overheid stemde op 6 september 2024 in met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU. Bulgarije is de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming waardoor verzoeker in beginsel in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepaling dient te worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

De verzoekende partij betwist in haar middel op zich niet dat Bulgarije als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Zij kan in elk geval niet worden gevolgd dat de motieven van de beslissing een loutere subjectieve beoordeling van de verwerende partij inhouden.

Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te

doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van

hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Bulgarije en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Bulgarije.

Uit het Dublin-interview blijkt dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat *“Ik heb voor België gekozen op aanraden van andere mensen. Ze zeiden dat het in België heel goed was voor de mensen die in het leger gewerkt hebben of voor de voormalige overheid.”* De persoonlijke voorkeur van de betrokkene vormt geen criterium om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

De verzoekende partij ontkende ter gelegenheid van haar Dublin-interview uitdrukkelijk gezondheidsproblemen te hebben. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij slechts vijftien dagen in een opvangcentrum in Sofia zou hebben verbleven. Wat haar bezwaren betreft tegen een eventuele overdracht naar Bulgarije, stelde de verzoekende partij het volgende: *“Bulgarije? In Bulgarije is er niets. Er is geen hulp voor de vluchtelingen. Er is veel onrecht en we werden er geslagen”* (Dublin-interview van 21 augustus 2024).

Op een zeer algemene aanklacht over de situatie in Bulgarije na, brengt de verzoekende partij geen individuele elementen bij waaruit kan worden afgeleid dat een overdracht naar Bulgarije in haar geval een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt een uitgebreide afweging gemaakt over de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije op basis van (i) het in 2024 geactualiseerde AIDA-rapport, (ii) de factsheet “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd en (iii) een verslag van een werkbezoek van de diensten van verwerende partij aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. Deze rapporten zijn toegevoegd aan het administratief dossier. De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift eveneens uit het AIDA-rapport.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de toegang tot en de bestaande capaciteit in de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in het algemeen in Bulgarije, alsook de procedure voor de overdracht van Dublin-terugkeerders en in welke opvangcentra zij terechtkomen en de grote moeilijkheden die in 2023 werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen en de redenen daarvoor.

Wat betreft de toegang tot opvang en de opvangcapaciteit in Bulgarije kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen: *“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49, 77). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat betrokkene*

derhalve niet onder deze situatie zal vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 78-79). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 79). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 81), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77). Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2023 heeft het SAR meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3592 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 17). Van de 3592 geschikte plaatsen waren er eind 2023 2736 ingenomen, d.w.z. 76 % (AIDA-rapport, blz. 81). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 49). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 77).” Door louter uit hetzelfde AIDA rapport Bulgarije update 2023 te citeren en te stellen dat de opvangomstandigheden in Bulgarije blijven verslechteren, slaagt de verzoekende partij er op het eerste gezicht niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij als Dublin-terugkeerder opvang kan vragen in het opvangcentrum in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld en dat volgens het AIDA-rapport eind 2023 in het opvangcentrum van Sofia slechts 1154 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren en de bezetting dus ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. Er liggen geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat de opvangcapaciteit thans in 2024 overschreden is of dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Bijgevolg wordt op het eerste gezicht niet aangetoond dat verzoeker in Bulgarije als Dublin-terugkeerder geen toegang zal krijgen tot de aldaar voorhanden zijnde opvangstructuren. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat Dublin-terugkeerders in geval van een lopende procedure die werd stopgezet omdat de betrokkene was verdwenen, worden overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop “We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat betrokkene derhalve niet onder deze situatie zal vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49, 77). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 77)” Uit de beschikbare gegevens kan worden opgemaakt dat de opvangcapaciteit in Bulgarije schijnbaar onder

druk kan komen te staan door het hoge aantal binnenkomsten. Doordat echter talrijke verzoekers om internationale bescherming doorreizen, waarvan verzoeker een treffend voorbeeld is, blijft de bezettingsgraad van de opvangcentra in de praktijk relatief laag. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris kan op basis van de bronnen niet worden vastgesteld *“dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd.”* Door in haar middel uit hetzelfde rapport te citeren, toont de verzoekende niet aan dat de gemachtigde hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt.

Wat de opvangomstandigheden in Bulgarije betreft, ontkent de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet dat bepaalde opvangvoorzieningen in Bulgarije ernstige gebreken vertonen betreffende hygiëne en kwaliteit van het voedsel: *“Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 83). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 18, 83). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 78). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 18).”*

De gemachtigde van de staatssecretaris beaamt de problemen in de opvangcentra, maar is van oordeel dat deze niet leiden tot de conclusie *“dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Er wordt immers op basis van het arrest Jawo van het Hof van Justitie gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid, die slechts bereikt is *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*.

Met het betoog in het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij citeert uit het AIDA rapport Bulgarije update 2023 en het louter citeren van de informatie waarop ook de gemachtigde zich heeft gebaseerd voor zijn analyse niet in afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde genuanceerde afwegingen daarover. Uit de loutere omstandigheid dat de kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra verre van ideaal zijn, kan nog niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof van Justitie gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punt 93). Het bestaan van tekortkomingen in de leefomstandigheden van de opvangcentra wordt in de bestreden beslissing geenszins ontkend, maar de verzoekende partij toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA-rapport niet aan dat de gemachtigde hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt. Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat de gemachtigde overweegt *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1)”* en verliest zij uit het oog dat de gemachtigde zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in een van de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar de verzoekende partij zal kunnen worden

ondergebracht. De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek werden gedaan, zoals het verschaffen van drie maaltijden per dag en proper beddengoed, incorrect zijn. Zo uit de door de verzoekende partij geciteerde passages in het AIDA-rapport kan blijken dat er zich in opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit niet worden afgeleid dat de omstandigheden in de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar zij kan terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht zijn dat zij hierdoor zal belanden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat deze tekortkomingen ertoe zouden leiden dat zij in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om te worden gekwalificeerd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Wat de veiligheid in de opvangcentra betreft, wordt in de bestreden beslissing evenmin ontkend dat dit een groot punt van zorg is, maar wordt er tevens op gewezen dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren en dat het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uitvoert en ook zorgt voor gerichte controles in geval van specifieke klachten. Aldus blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en dat niets wijst op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de veiligheid en de voorzieningen in de opvangcentra. In de bestreden beslissing wordt tot slot nog geconcludeerd als volgt: *"We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming."*

Uit het voorgaande kan dus niet worden afgeleid dat de omstandigheden in het opvangcentrum in Sofia waar de verzoekende partij in kan terechtkomen in geval van overdracht naar Bulgarije dermate slecht zijn dat zij hierdoor zal belanden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Wat betreft (de toegang tot) de asielpprocedure in Bulgarije wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt: *"De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 15, 33). (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dof.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. De duur van de procedure is in 2023 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat. Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2023 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 37-38). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente*

talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken." De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Zij citeert in het middel uit het AIDA-rapport, maar toont met het louter citeren van informatie waarop ook de bestreden beslissing is gesteund niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat de tekortkomingen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het verwerven van internationale bescherming niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van het toegang verlenen tot de procedure voor het verwerven van internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij wijst op de problemen met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorgen in Bulgarije, gaat ze voorbij aan hetgeen wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: *"Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij met hoofdpijn en tandpijn kampt. Er werden tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81-82). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 87). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben."* De problemen door de onderfinanciering van de gezondheidszorg in Bulgarije raken niet enkel verzoekers om internationale bescherming. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij medische problemen heeft die noodzaken dat zij in Bulgarije een behandeling zou moeten ondergaan die door de gebrekkige staat van de gezondheidszorg aldaar niet toegankelijk zou zijn.

Door in het middel louter te citeren uit het AIDA-rapport, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de genuanceerde overweging in de bestreden beslissing dat er niet kan worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dat dit niet leidt tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. De gemachtigde wijst er op goede gronden op dat de verzoekende partij zich in een situatie bevindt die geenszins is te vergelijken met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van 'pushbacks' en terugdrijvingen nu hij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-Verordening aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden en naar Bulgarije zal terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid

verbonden rechten. De verzoekende partij toont aldus op het eerste gezicht niet aan dat er onvoldoende waarborgen zijn dat zij effectief zal worden beschermd tegen een mogelijke schending van het beginsel van non-refoulement.

Wat betreft het politie geweld waarvan de verzoekende partij in Bulgarije het slachtoffer zou zijn geweest, wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt: *“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij er geslagen werd. Vooreerst wensen we op te merken dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij vooralsnog geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene kan echter besloten worden dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”* De verzoekende partij betwist evenwel niet dat de vasthouding plaatsvond in het kader van het illegaal overschrijden van de grens, zodat moet worden aangenomen dat ook het beweerde geweld in dit kader heeft plaatsgevonden. Voorts betwist de verzoekende partij ook niet dat zij geen klacht heeft ingediend bij de bevoegde Bulgaarse instanties en dat uit haar verklaringen en de elementen van het dossier geenszins blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat haar situatie anders zal zijn, nu zij wordt overgebracht in het kader van de Dublin III-Verordening en zij niet meer op illegale wijze de grens zal overschrijden.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan waarom individuele garanties vanwege de Bulgaarse overheid, bovenop de verplichting om haar rechten op basis van het EU-asielacquis te respecteren, die voortvloeit uit het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor het afronden van de onderbroken procedure inzake haar verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat, in de gegeven omstandigheden noodzakelijk zouden zijn.

Gelet op het voorgaande, heeft de verzoekende partij op het eerste gezicht niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat zijn overdracht aan Bulgarije *“een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aangetoond. Evenmin wordt prima facie een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan prima facie niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS